

VOORWOORD

Ik ben je buurmeisje, je ex-klasgenootje en je vriendin. Ik ben je kerkgenoot, je Bijbelstudiemaatje en ik zit bij je in de gebedsgroep. Ik zit op je christelijke koor en je christelijke hogeschool. Je komt mij tegen in de supermarkt, in de manege en in de sportschool. Ik ben net als jullie een passant, in de trein en op de snelweg.

Dit boek is voor jou geschreven, voor als je mij kent of denkt te kennen. Het is voor jou als jeugdleider en voor u als dominee. Het is voor de hulpverlener die een tiener probeert te verleiden tot openheid over zijn identiteitsprobleem. Het is geschreven voor de leraar op een middelbare school waar homoseksuele jongeren worden gepest. Het is voor jou als je beste vriend of vriendin 'anders' lijkt te zijn maar hier niet over wil praten. Het is voor kleine broertjes en zusjes die elke dag bang zijn dat hun geheim onthuld wordt en voor hen die denken dat ze de enige zijn.

Gelukkig ben je niet de enige. Niet de enige in je klas of in de buurt en zelfs, al lijkt het wel eens zo, de enige in je kerk. Ik wil niemand overtuigen, alleen informeren. Ik wil de reis laten zien die een jongvolwassene moet maken op het moment dat hij binnen de christelijke gemeenschap uit de kast wil komen.

Omdat 7,1 procent van de mannen en 5,9 procent van de vrouwen bij zichzelf homoseksuele gevoelens* ontdekt, en ik u kan verzekeren dat dat binnen de christelijke gemeenschap niet minder is, wil ik

* Cijfers wisselen per onderzoek. Dit komt onder andere doordat niet iedereen die worstelt met deze gevoelens ze ook bekend wil maken bij onderzoeken.

u mijn verhaal vertellen. Daarnaast wil ik u wijzen op het feit dat zelfmoord relatief vaak voorkomt bij jongeren tussen de elf en de zeventien jaar. Precies de leeftijd waarop je (seksuele) identiteit wordt gevormd. Pesten en discriminatie blijken belangrijke factoren te zijn wanneer iemand zelfmoord pleegt of daarover nadenkt. Het moet voorkomen worden dat jongeren zo met zichzelf in de knoop raken. Ik zeg dit als hulpverlener, als medechristen en als homoseksueel.

Mijn mening is dat iedereen het verdient om zich veilig, geborgen, geaccepteerd en geliefd te voelen. Mijn ervaring is dat ik, vanuit de christelijke gemeenschap, vele malen ben buitengesloten, gediscrimineerd en veroordeeld. Ik ben veroordeeld vanwege mijn levensstijl, mijn keuzes en mijn karakter. Er is mij letterlijk gezegd dat ik 'niet goed in elkaar steek', 'zondige keuzes maak', 'niet goed genoeg ben' en 'in de hel terecht kan komen'. Mijns inziens komen deze harde woorden vooral voort uit onbekendheid met homoseksualiteit in de christelijke gemeenschap. Uitspraken als 'waarom bid je niet voor genezing/bevrijding', 'waarom kies je niet voor een leven in toewijding aan de Heer' en 'alleen is het toch ook gezellig, je hebt toch ook gewone vriendinnen' getuigen van een gebrek aan inzicht in het proces waar een jonge homoseksuele christen mee te maken heeft.

Niet-gelovige mensen hebben, denk ik, geen idee waar homoseksuele christenen mee te maken krijgen tijdens hun coming-out. Regelmatig vragen mensen mij: 'Is het geloof daar nu nog steeds op tegen?' en 'Worden homo's in deze tijd nog gediscrimineerd dan?' Het antwoord hierop is een volmondig ja.

Tegelijkertijd is mijn ervaring dat de christelijke gemeenschap geen idee heeft van het grote aantal Nederlanders dat én zijn geloof heeft weten te behouden én in liefde met een partner van hetzelfde geslacht leeft. In mijn kerk was ik de enige, terwijl er wekelijks meer dan vierhonderd mensen in de kerk zaten. Statistisch gezien kan dat niet kloppen. Maar nog ongeloofwaardiger is de totale verbazing en ontredding bij de leiders van de kerk. Dat moet anders kunnen. Christelijke homoseksuele mensen zijn er. Ze zijn zoekende en hebben allemaal, in meer of mindere mate, te maken gehad met een flinke portie onbegrip. Mijn missie is om homoseksualiteit niet langer te laten verdwijnen onder het grote christelijke tapijt. Mijn wens is dat hulpverleners, leiders, onderwijzers, ouders en vrienden met elkaar in gesprek gaan. Mijn gebed is dat dat gesprek plaatsvindt in openheid, veiligheid en gelijkwaardigheid. Mijn oproep aan u is ‘wilt u alstublieft niemand meer uitsluiten, discrimineren of (ver)oordelen?’

Het hart van mijn boek spreekt zich uit: ‘Oordeel niet, opdat gij door elkander en uw God niet geoordeeld wordt.’

Dit boek draag ik op aan mijn ouders en mijn lieve vrouw.

Mijn ouders zijn degenen op wie ik kan bouwen. Zij hebben mij nooit veroordeeld en hebben me opgevoed met de grootste zegen die ik me kon wensen: de vrijheid om mijn eigen keuzes te maken. Mijn lieve vrouw Liesbeth geeft mij de vrijheid om dit verhaal te vertellen. Ook als het soms pijn doet. Ook als het gaat over ons le-

ven. Ook als het gaat over haar geloof.

Door deze steun, vrijheid en onvoorwaardelijke liefde kan ik zijn wie ik ben! Jullie inspireren mij en geven mij de moed om dit hele verhaal te beleven, te doorleven en te verwerken. Dank jullie wel.

Jij spiegelt mij aan beide kanten
tot ver achter het glas dat anderen zien.
Je houdt de wacht over gedachtes
die ik zelf nog niet hoorde.
In de schaduw van jouw armen
leg ik mijn ongezegde woorden neer.
Jij die waakt over betraande nachten
laat zien dat optimisme een keerzijde heeft.
Dat maakt mij een heler mens.

INLEIDING

Ik geloof dat er meerdere boeken te vinden zijn die geschreven zijn door jonge, hippe meiden die twijfelend vertellen dat ze homoseksuele gevoelens hebben. Maar toen ik met knikkende knieën de christelijke boekhandel in Amsterdam binnenstapte en alle romans en informatieve boeken had doorzocht, vond ik niets. Stotterend vroeg ik de verkoper of hij misschien een boekje had, informatief met een Bijbels perspectief, gericht op homoseksualiteit. Ik vertelde erbij dat het voor een vriend van mij was en dat het belangrijk was dat het niet te afwijzend geschreven zou zijn. Ik wilde mijn vriend niet voor het hoofd stoten. De verkoper begreep me. Onder tussen was ik in gesprek met God: 'Sorry, Heer, ik weet het, liegen mag niet.' Stiekem dacht ik dat de man misschien wel met me had willen bidden als ik eerlijk was geweest en wie weet was het gevoel dan wel weg gegaan... Maar ik durfde het niet te zeggen.

Ik was tweeëntwintig jaar, ik had een goede baan en een fijn hetero leven. Tegelijkertijd wist ik dat er iets niet klopte en was ik doodsbang dat ik alleen maar meer bevestigd zou worden in mijn identiteitscrisis.

Maar bovenal was ik bang dat mensen 'het' aan mij zouden zien wanneer ik gezien werd met 'informatie over homoseksualiteit'. Uiteindelijk liep ik de winkel uit met twee boekjes. Het ene ging over een bekende zwemmer die bekeerd raakte en getrouwd. In die volgorde, vlak achter elkaar. Het andere boekje was een boekje uit de jaren tachtig. Het was bedoeld als voorlichtingsmateriaal. Het

lag naast occultisme, foute kaartspelen en wiet roken. Waar het eerste boekje hoopvol was: 'dit kon overgaan', was het tweede vooral een samenhang van vele, voor mij bekende Bijbelteksten, in een zeer oude vertaling. Het zette uiteen waarom God homoseksualiteit 'anders' bedoeld heeft. Het was het eerste materiaal dat ik in handen kreeg. Ik las het zo verbijsterend snel, gretig en vol ongeloof dat ik aan het einde van de dag huilend op mijn bank zat. Wat ik voelde was duidelijk niet goed. Ik voelde me persoonlijk afgewezen en moest zo snel mogelijk bij een gebedsgenezer, of, wat zeg ik, bij een christelijke duiveluitdrijver terecht komen. Ik was bang, boos en verdrietig tegelijkertijd. Woedend kwakte ik het tweede boekje in mijn prullenbak. Had ik hiervoor een partijtje staan te liegen in de christelijke boekwinkel? Was er dan werkelijk niets beters te vinden op voorlichtingsgebied voor christelijke jongeren met homoseksuele gevoelens?

Zoals gezegd, waarschijnlijk is er wat materiaal te vinden. Mijn ervaring is, dat als je het enge woord lesbisch meerdere malen tegen jezelf zegt, je het uiteindelijk ook wel tegen de verkoper van de christelijke boekenwinkel durft te zeggen. Als je het eenmaal durft te erkennen gaat er een hele nieuwe wereld open: een wereld vol boeken, optochten, kroegen, kerkelijke samenkomsten, netwerken op internet etc. Bij mij was het zo dat ik daar niet veel behoefte aan had. Ik had geen zin in lesboprogramma's, speciale plekken en nieuwe vrienden bij wie ik gay kon zijn. Het enige wat ik wilde was mezelf zijn. Toen ik dat lef had, mijn vrienden mij omarmden, mijn familie positief was en ik de meest lieve vriendin vond die ik maar kon wensen... viel de rest in het niet.

Met dit boek wil ik niet zeggen dat homoseksualiteit geweldig is. Ik wil alleen zeggen: het is er, ook in de kerk. Het meisje dat de christelijke winkel of de kerk in loopt is misschien 'zo'. Ze kan God liefhebben met haar hele hart, haar hele ziel en haar hele verstand... en ook van vrouwen houden.

Als 'het' er dan toch is, laten we elkaar dan in elk geval informeren, open zijn en in liefde met elkaar omgaan. Laat de strijd, die toch al zo vreselijk moeilijk is, geen eenzame strijd zijn. Ga naast elkaar staan in plaats van tegenover elkaar, en probeer elkaar te begrijpen. Dat is veel interessanter dan elkaar terecht te wijzen.

In dit boek beschrijf ik de grappige en verbijsterende ervaringen uit de tijd dat ik 'het' ging vertellen.

DEEL 1

VERLIEFD, VRIENDJES EN VRIJGEZEL

SONGTEKST BLOF *Omdat het anders wordt*

... Er staat iets te gebeuren, dat voelen we wel aan,
al weten we nooit wat.

Je kijkt me lachend aan, het is net alsof je vraagt,
waarom je mij vertrouwen mag...

(...)

Omdat het anders wordt,

Het wordt beter dan gisteren,

Mooier en echter,

Je zult het zien...

Geef het dan een naam

Karin, met wie ik in een gebedsgroep zat, werd steeds meer een koffie-drink-vriendin. Ze nam mij mee naar de Hema. We zitten aan een tafel, midden in het zaaltje op de eerste verdieping. Zij drinkt koffie, ik niet. Terwijl ik doodgemoedereerd in mijn kop thee zit te kijken stelt zij de vraag:

K: 'Ja, maar Miriam... ben je dan lesbisch?'

Stilte

M: 'Nee. Nee toch? Hoezo?'

K: 'Ja, hoezo, hoezo? Ben je lesbisch? Of ben je bi?'

M: 'Bi? Hè, nee, nee hoor, hoezo ben ik bi? Hoe kom je daar nou bij?'

K: 'Ja nou, jij zoent met meisjes EN had eerst een vriend.'

M: 'Helemaal niet. Ik zoen niet met meisjes.'

K: 'Oké, met een meisjé dan! Dus ben je lesbisch? Of ben je bi?'

M: 'Ja, jeetje zeg, als je een keer zoent met een meisje ben je toch niet lesbisch. Toen ik gewoon met mijn vriendje zoende vroeg toch ook niet iedereen: Ben je nou hetero?'

K: 'Nee, als je een keer zoent met een meisje dan ben je misschien niet lesbisch, maar als je het de hele tijd doet gaan mensen er toch iets van denken, Mir.'

Stilte

Karin had wel gelijk. Als je BLIJFT zoenen met een meisje dan gaan mensen er iets van denken. Ik kon alleen helemaal niets met 'hokjes'vragen. Ik had geen antwoorden. Ik was vierentwintig jaar en zat muurvast ergens ACHTER de kast. Want IN de kast daar zat ik niet. Daar zaten de lesbo's en de homo's en misschien de bi's. Maar niet de Miriams.

De Miriams hadden gestudeerd, hadden half lang haar en gingen nooit de deur uit zonder lippenvet en kauwgom. De Miriam die ik kende, wist wat het was om een relatie te hebben met jongens, was christen en zat in het jeugdwerk. En als je er zo uitziet en je zo gedraagt dan zit je niet in een kast en ga je al helemaal geen meisje zoenen. Punt.

En toch deed ik het. Niet omdat ik Bijbels ongehoorzaam wilde zijn. Niet omdat ik geen keus had. Ik zoende haar omdat ik vanaf dag één mateloos verliefd was op haar. Ik was gefascineerd door haar eerlijkheid, diepgang en humor. Zij was het. De HET waar mensen in films het over hadden en mijn vriendinnen als ze zeiden: Ja maar hij is zo... en dan gingen draaien met hun ogen. Zij was HET en ik was er mooi klaar mee. De boeken die ik had gelezen over liefde zeiden dat het onvermijdelijk was. Hier stond ik dan en ik was vastbesloten dat dingen NOOIT onvermijdelijk waren en dat je altijd een keus had. Dat liefde een keus was. Wat nou onvermijdelijk? Ik zou het tegendeel bewijzen. Ik wilde geen homo zijn. Ik wilde niet het toekomstplaatje dat ik in mijn hoofd had omverschoppen. Ik wilde gewoon zijn.

Als je mijn verhaal wilt weten, een rauwe versie van pijnlijke reacties en eerlijke, gênante momenten, dan ben je aan het goede adres. Het gesprek met Karin was slechts het eerste gesprek dat ik voerde met een van mijn christenvrienden. Het was de eerste confrontatie met homo-zijn en hokjes en er volgden nog veel meer van dit soort gesprekken. Dit is het begin van mijn ik-kom-uit-de-kast-acties.

‘Het wordt mooier en echter en beter, je zult het zien!’ Bløf

Geen beginnen aan

Ik leerde Esther online kennen. De eerste keer dat we elkaar spraken wisselden we msn-adressen uit. Ons eerste gesprek besloeg tien A4'tjes. Esther werd iemand met wie ik online kon kletsen over van alles. Ik had genoeg vrienden in het normale leven maar op de een of andere manier was het heerlijk om juist met haar te praten. Zij kende niemand uit mijn vriendengroep en dat maakte haar tot een neutrale gesprekspartner. Na verschillende mailtjes besloten we af te spreken. Zij woonde aan de andere kant van het land en dus was het logisch om ergens in het midden af te spreken. We zouden samen een hapje eten en bijkletsen.

Aangekomen op Utrecht Centraal loop ik de trap op. Ik kom de hoek om en kijk richting het bord waarop de vertrektijden staan. Ik zie Esther staan en herken haar direct. Mijn maag draait zich om, ik voel me letterlijk misselijk worden. Ik weet zeker dat dit liefde op het eerste gezicht is. Ik loop de trap af naar beneden, durf niet naar haar toe te gaan. Zuchtend plof ik neer op een van de bankjes op het perron. Wat moet ik nou? Ik durf niet naar boven, binnen één seconde weet ik het: ik ben verliefd op het mooiste meisje ter wereld. Ik loop snel een winkeltje in en probeer mezelf te focussen.

Wat ga ik zeggen?

Gelukkig hoef ik niks te zeggen, want nog voor ik mijn stoere handdruk uit kan delen en mijn naam kan zeggen, loopt ze al op me af en zegt: 'Je bent er.' Ik was er inderdaad, weliswaar totaal in verwarring, maar lijfelijk was ik aanwezig.

We eten een pannenkoek en lopen uren later terug naar het station. Onderweg vraagt ze mij: 'Heb je ooit wel eens hand in hand gelopen met een meisje?' 'Natuurlijk niet', zeg ik, 'en dat gaat ook niet

gebeuren, ik hou daar niet van, van dat kleffe gedoe.' De waarheid was natuurlijk dat ik het super beangstigend vond. Hand in hand lopen met een meisje, midden in de stad, ik bedoel, dan moest je wel echt lesbisch zijn. Dat hele lesbisch zijn paste niet in mijn denkwereld. Ik was christen, ik zou een man krijgen en kinderen. Ik had helemaal niet de ruimte in mijn hoofd om ook maar één minuut te overdenken dat het ook wel eens anders zou kunnen zijn. Dat het beter bij mijn gevoel zou kunnen passen als ik met een vrouw door het leven zou gaan. Alleen al door de gedachte aan hand in hand met Esther door de stad lopen raakte ik zo van de kaart dat ik het hard afwees.

Op het station aangekomen was het de vraag: welke trein vertrekt er eerder, die naar het oosten of die naar het westen? Mijn trein vertrok het eerst. Esther liep mee de trap af richting de trein. Bij elke tree dacht ik: hoe zeg je zo stoer mogelijk doe, zonder dat het harteloos lijkt? Ik kon geen manier bedenken. Ik stapte in en stond bij de deur. Ik had nog nooit iemand zo recht aangekeken. Ik had het totaal ondefinieerbare gevoel dat hier iemand voor mij stond die ik van top tot teen kende. Zij hurkte voor mijn raam en het enige wat ik dacht was: ik moet uitstappen en haar zo hard zoenen! Ik deed het niet, want zelfs wanneer mijn verstand mij niet had tegengehouden, had mijn gevoel het niet gedurfd. Ik bedacht dat dit niet zo erg hoefde te zijn als ik dacht dat het was: liefde was niet onvermijdelijk, liefde was een keus. Ik had de keus of ik hier iets mee zou doen. Ik wachtte tot de trein wegreed. Ze zwaaide me uit op het perron en ik stopte mijn telefoon zo ver in mijn broekzak dat ik niet lekker meer kon zitten. Binnen een minuut trilde hij, een sms. Ik zat midden in het land maar het duurde tot ergens bij Amster-

dam totdat ik hem durfde te lezen: 'Ik vond het leuk.' Ze vond het leuk, wat moest ik nu? Wegrennen was het beste antwoord en het was nog gepast ook in mijn situatie. Ik was aan het kwakkelen met mijn gezondheid, zat midden in een verhuizing, raakte in crisis op mijn werk. Mijn hoofd zat overvol en ik moest al zoveel beslissingen nemen. Een identiteitscrisis kon ik er niet bij gebruiken. En al helemaal geen seksualiteitsvraagstuk gekoppeld aan een meisje. Ik moest rust en ruimte creëren voor mezelf en ik hield mezelf voor ogen: als ik dit nu aanga, dan doe ik meer kwaad dan goed.

We stuurden nog een paar sms'jes. Daarna stuurde ik haar een mail en vertelde ik kort van mijn worsteling en waarom ik haar niet meer kon spreken. Terugkijkend waren dat slechte excuses. Ja, mijn hoofd zat vol en ja, ik had een aantal beslissingen te nemen. Maar de hoofdreden was dat ik bang was om dit aan te gaan, juist omdat ik al het gevoel had dat mijn bordje vol lag. Ik sprak Esther niet meer en overtuigde mezelf ervan dat het een bevlieging was. Ik had de keuze om deze bevlieging heel groot te maken of om eroverheen te stappen en verder te gaan met het leven zoals ik dat voor mij zag. Ik dacht dat ik de keuze had om hier nu op in te gaan of dit te stoppen en stappen te zetten richting het plaatje dat ik in mijn hoofd had. Ik herhaalde de woorden die ik op het station tegen mijzelf zei: 'Liefde is niet onvermijdelijk, het is een keuze!' Ik had inmiddels door ervaring geleerd dat het alleen maar groter zou worden als ik ermee bleef zitten. Ik besloot het te delen met mijn beste vriendin en er voor de rest mijn mond over te houden.

Twee maanden later vertrok ik met mijn ouders naar Berlijn voor een stedentrip. Ik zat in de internationale trein en reed langs een

heleboel stations, het deed me niks, totdat ik bij 'haar' station aankwam. Opeens was het hier en was het heel dichtbij. Was zij heel dichtbij. Ik had geen idee of ze na deze ene ontmoeting überhaupt nog aan mij dacht en hier zat ik, met kloppend hart in een trein die zo zou vertrekken. Zou ik haar sms'en? Wat moest ik dan zeggen? Wat zou zij denken als ik eerst het contact op een laag pitje zette en dan haar opeens sms'te dat ik op 'haar' station stond... Ik deed niks. Ik durfde niet. Gedurende mijn vakantie dacht ik verschillende malen dat ik weer op dat station zou komen te staan op de terugweg, en als ik dus iets wilde dat ik dan wel actie moest ondernemen. Maar hoe dan? Moest ik haar vragen om naar het station te komen en dat ik dan vijf minuten iets kon zeggen, waarna de trein weer vertrok? Of moest ik uitstappen? Maar wat moest ik dan tegen mijn ouders zeggen? Dat ik online een meisje had ontmoet, dat we mailden en elkaar één keer gezien hadden... Dat ik na die ene ontmoeting helemaal weg van haar was (stel het gezicht van mijn ouders even voor) en dat ik nu het laatste stuk in de trein niet mee zou reizen omdat ik haar MOEST zien...

Ik kon het niet. Ik durfde niet. De vakantie ging voorbij, ik stond weer op 'haar' station en uiteindelijk reed de trein verder. Ik wenste dat ik hiermee rust in mijn hoofd zou krijgen. Zij woonde aan de andere kant van het land. Ik had haar één keer gezien. Ik stelde me vreselijk aan en als ik thuis zou komen zou ik weer normaal doen. Ik zou de verwarring achter me laten en weer gewoon gaan bidden voor een leuke vent. Als ik God concreet om een partner zou vragen, dan zou Hij zorgen voor een uitkomst. Als die uitkomst over de drempel van mijn huisje stapte, zou de verwarring omtrent mijn seksuele identiteit vanzelf afnemen... En daarmee was de zaak afgedaan!

NAWOORD

Voor je ligt de nieuwe druk van ‘Van achter de kast’. Een boek dat zorgde voor commotie in mijn vriendengroep maar ook in christelijk Nederland. Mijn mailbox stroomde vol met berichten en oproepen van kerken of ik uitleg wilde geven.

‘Van achter de kast’ kreeg recensies in kranten en bladen en op menig platform werd over het boek geschreven. Het was intens om mee te maken hoeveel verdriet, pijn en onbegrip gepaard ging met het onderwerp homoseksualiteit en christen zijn. Kon deze combinatie gemaakt worden? Mocht deze combinatie gemaakt worden? Er volgden talloze gesprekken met jonge mensen die in de knoop zaten, met getrouwde stellen waarvan een van de partners uit de kast kwam, met mensen die verstoten waren uit hun kerk of niet meer welkom waren bij de kerstdis. Het waren eenzame verhalen die zich afspeelden in het donker en waarvan ik wist dat er IETS mee moest gebeuren. Maar wat? En hoe? Waar begon mijn verantwoordelijkheid en waar eindigde het?

Als je de moed hebt gevat om dit boek op te pakken dan heb je dat waarschijnlijk gedaan omdat je zelf iets met dit thema hebt. Dat is niet zo gek, want zeven tot tien procent van de mensen behoort tot de grote regenboog familie. Iedereen kent dus wel iemand uit deze groep of behoort zelf tot deze groep.

Het is enorm schrijnend om te ontdekken dat van deze groep mensen ongeveer vijftig procent denkt aan zelfmoord. De wereld van LHBTIAPQ+ mensen is grijzer dan dat van mensen die niet tot een minderheidsgroep behoren.

Misschien denk je nu wat zijn al die letters en waar zijn die nu voor nodig? Bij die letters begon mijn voorlichtingstour door het land. Ik reisde van christelijke studentenverenigingen, naar vergaderingen van ouderlingen en bijeenkomsten van de plattelandsvrouwen. Ik ging van verpleeghuizen naar scholen en sprak op evenementen. Nu, ruim zeven jaar later, zie ik wel degelijk beweging binnen de christelijke wereld als het gaat over acceptatie van de regenboog familie. Dat is niet mijn verdienste maar dat van talloze Ally's die zich hebben ingezet. Initiatieven als "Wij de kerk", "Geheim Begin" en "HolyBe" die zorgden dat er ruimte ontstond binnen gemeenschappen. Deze ruimte zorgde voor lucht, soms letterlijk lucht om te durven ademen, om te blijven bestaan, soms ruimte om je mening bij te kunnen stellen en vriendschappen daardoor een nieuwe kans te geven.

In mijn persoonlijk leven is die ruimte ook ontstaan. Het blijft spannend om uit de kast te komen, elke keer weer. Word je belachelijk gemaakt of omarmd? Is wie je bent voor anderen een issue, of zelfs een breekpunt of is het geen enkel probleem? Omdat homoseksualiteit overigens niet alleen binnen de christelijke wereld soms nog steeds als probleem wordt ervaren en er nog steeds vraag is naar dit boek is besloten hem opnieuw uit te geven.

De herdruk geeft wrijving, want het boek beschrijft mijn leven zoals dat toen was. Zo beschrijf ik de reactie van twee vriendinnen op een manier die mij, maar hen net zo goed, behoorlijk pijn deed. Zoals je kunt lezen, ontstond er een breuk die we niet met een lach en een traan binnen een uurtje gladstreken. Sterker nog, er gingen

seizoenen overheen voordat we elkaar terugvonden op een betere plek dan waar we elkaar hadden achtergelaten.

Verandering doet pijn, acceptatie moet groeien en met de heruitgave van 'Van achter de kast' hoop ik daar opnieuw aan mee te werken.

Ooit vond ik geen boek dat over mij ging; christen en homo zijn leek een onmogelijke tegenstelling. Je moest of genezen of je geloof vaarwelzeggen. Gelukkig verandert dit beeld! Iedereen heeft identificatie- figuren nodig om zich geen buitenstaander te voelen.

Ik gun het iedereen om een boek te hebben dat over hen gaat. Samen met het team van DiversityBooks proberen we die droom waar te maken.

Wil jij deze droom steunen? Dat kan door een gift over te maken op stichting Proud2Bee.nl o.v.v. iedereen een boek. Ook kan je ons volgen op [instagram.nl/diversity.books](https://www.instagram.com/diversity.books).

Via www.Diversitybooks.nl kan je een aanvraag indienen voor een project of voorlichting. We zijn je graag van dienst!

Liefs, Miriam

PS. heb je last van donkere wolken? Loop er niet alleen mee rond! Je kunt ons altijd mailen.

CONTACT

Miriam heeft de Hbo-opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening afgerond en heeft zich gespecialiseerd in seksualiteit, diversiteit en inclusie. Zij is eigenaar van www.mvtunen.nl en geeft naar aanleiding van dit boek spreekbeurten in binnen- en buitenland. Haar bedrijf opereert op het snijvlak van religie en regenboogzaken.

Daarnaast maakt Miriam deel uit van DiversityBooks.

DiversityBooks is een organisatie die boeken ontwikkelt waarmee zij diversiteit tastbaar maakt. Dit doen zij door zelf boeken te schrijven en te illustreren maar ook door een platform te zijn voor illustratoren en auteurs.

DiversityBooks heeft een keurmerk “DiversityProof” waarmee zij anderen een podium bieden om hun boeken zichtbaar te maken en lezers de zekerheid bieden dat het boek de maatschappij weerspiegelt.

Het team van DiversityBooks bestaat naast Miriam uit een webdesigner, illustrator en bedrijfskundige. Zij verzorgen voorlichtingen en teamtrainingen, geven advies aan bedrijven en schrijven beleid. DiversityBooks is gespecialiseerd in zorg en onderwijs.

www.mvtunen.nl
contact@mvtunen.nl

www.diversitybooks.nl
info@diversitybooks.nl